

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny - Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: sek. Magdalena Czapiewska

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2017 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) **spółki z o.o. w W.**

przeciwko: **E. G.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej E. G. na rzecz powoda (...) spółki z o.o. w W. kwotę 1246 zł 16 gr (jeden tysiąc dwieście czterdzieści sześć złotych 16/100) wraz z odsetkami:

a) od kwoty 1.234 zł 62 gr (jeden tysiąc dwieście trzydzieści cztery złote 62/100) umownymi w wysokości dwukrotnej wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od dnia 22 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty;

b) od kwoty 11 zł 54 gr (jedenaście złotych 54/100) ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 407 zł (czteryście siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Przedmiotowym pozwem powódka (...) spółka z o.o. w W. wystąpiła z żądaniem zasądzenia od pozwanej E. G. kwoty 1.246,16 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 14% rocznie, nie więcej jednak niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 22 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu podała, że dochodzona wierzytelność wynika z zaciągniętej przez pozwaną u powódki pożyczki w wysokości 1.000 zł, o którą pozwana wystąpiła wypełniając wniosek w formularzu elektronicznym na stronie internetowej powódki oraz że pomimo zobowiązania się przez pozwaną do spłaty tej pożyczki wraz z wszystkim kosztami jej udzielenia w łącznej wysokości 1.296,16 zł, pożyczki tej nie spłaciła w terminie i wysokości ustalonej w umowie. Powódka wyjaśniła też, że w dniu 22 kwietnia 2016 r. pozwana przełała na rzecz powódki jedynie kwotę 50 zł, celem częściowej spłaty pożyczki, w związku z czym nadal pozostaje w zwłoce z zapłatą kwoty 1.246,16 zł, której nie spłaciła pomimo wezwania jej do zapłaty pismem z dnia 11 maja 2016 r.

W piśmie procesowym z dnia powódka uzupełniająco wyjaśniła, że na wynoszącą 1.296,16 zł wartość pożyczki składały się:

1. kwota udzielonej i wypłaconej w dniu 13 marca 2016 r. pożyczki: 1.000 zł,
2. oprocentowanie 10% w skali roku (naliczone od dnia zawarcia umowy do dnia wymagalności z umowy): 11,54 zł,
3. prowizja jednorazowa za udzielenie pożyczki: 250 zł
4. prowizja uzależniona od czasu trwania pożyczki: 34,62 zł;

podała też, że wezwała pozwaną do zapłaty listem zwykłym w dniu 27.04.2016 r.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie w dniu w postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa, podnosząc że powód w dniu 27 kwietnia 2016 r. wezwał ją do zapłaty listem zwykłym, który do pozwanej nie trafił, w związku z czym nie miała możliwości zapoznania się z treścią wystosowanych do niej pism.

Na rozprawie w dniu 31 marca 2017 r. pozwana podała też, że wnosząc sprzeciw zarzucała, że nie otrzymała wezwania do zapłaty ani wypowiedzenia pożyczki. Wyjaśniła też, że gdyby otrzymała przedsądowe wezwanie do zapłaty to zapłaciłaby dochodzoną pozwem należność, ponieważ negocjowałaby z powodem możliwość zapłaty w ratach. Podała jednocześnie, że po otrzymaniu nakazu zapłaty nie kontaktowała się ze stroną powodową. Wskazała nadto, że w zakresie wysokości kwoty dochodzonej pozwem wszystko się zgadza, a jedynie co kwestionuje to koszty procesu, gdyż jest to jej pierwsza sprawa sądowa, bo inne pożyczki, które zaciągnęła wraz z mężem by wyżywić rodzinę, gdy jej mąż nie otrzymywał wynagrodzenia, są spłacane w ramach ugód zawartych z wierzycielami.

Z uwagi na powyższe pozwana wniosła o nie obciążanie jej kosztami procesu i kosztami zastępstwa procesowego.

Z uwagi na treść art. 505¹ kpc niniejsza sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 marca 2016 r. procesu zawarły umowę pożyczki, na podstawie której powódka pożyczyła pozwanej kwotę 1.000 zł, którą pozwana zobowiązała się zwrócić w wysokości powiększonej o koszty pożyczki, tj. w wysokości 1.296,16 zł w terminie do 21 kwietnia 2016 r.

W §2 umowy pożyczki zostało określone, że stopa oprocentowania jej zmienna i wynosi 10% w skali roku oraz że wysokość odsetek maksymalnych (dwukrotność odsetek ustawowych) może się zmienić w wyniku zmiany stopy referencyjnej NBP.

W §4 ust. 1 zawarto natomiast zapis, iż stopa zadłużenia przeterminowanego to odsetki maksymalne za opóźnienie wynoszące aktualnie 14% w skali roku i stanowiące dwukrotność stopy odsetek ustawowych za opóźnienie. Wskazano też, że liczone są one od pierwszego dnia zwłoki do dnia zapłaty.

W ust. 2 §4 umowy określono, że w przypadku zadłużenia przeterminowanego o więcej niż 30 dni wniesiony zostanie do sądu pozew o zapłatę.

dowód: umowa pożyczki (...) - k. 23-24

Zarówno w dacie zawarcia umowy pożyczki, jak i obecnie pozwana pracowała w Urzędzie Skarbowym w G. i otrzymywała wynagrodzenie w wysokości ponad 1.900 zł. Pozwana na poczet spłaty pożyczki wpłaciła na rzecz powoda w dniu 22 kwietnia 2016 r. kwotę 50 zł.

Zadłużenie pozwanej z tytułu spłaty pożyczki wynosi łącznie 1.246,16 zł. Na tę kwotę składa się m.in. suma 11,54 zł z tytułu odsetek od kapitału naliczonych przez powoda przez okres pożyczki.

okoliczność bezsporna

Pozwana nie otrzymała przedsądowego wezwania do zapłaty.

Mąż pozwanej obecnie pracuje, jego wynagrodzenie to najniższa pensja krajowa.

okoliczność przyznane

Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 12 czerwca 2016 r.

dowód: wydruk akt sprawy Nc-e (...) - k. 2

Sąd zważył, co następuje:

Ustalenia Sądu dokonane zostały na podstawie złożonych przez strony dokumentów, których treść nie była między stronami sporna. Niesporny był bowiem między stronami fakt zawarcia umowy pożyczki, ani wysokości zadłużenia z niej wynikającego. Okoliczności tych pozwana nie tylko nie kwestionowała, ale też przyznała.

Stąd też w pkt. I wyroku w zakresie dochodzonej pozwem należności głównej Sąd uwzględnił powództwo w całości, o czym orzekł na podstawie art. 353 §1 kc i 720 kc, które stanowią, że zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić oraz że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W zakresie roszczenia ubocznego, tj. w zakresie żądanych od kwoty 1.246,16 zł odsetek Sąd nie uwzględnił wniosku powoda o obciążenie nimi pozwanej w wysokości 14% rocznie, nie więcej jednak niż w wysokości czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, lecz odsetki te - na podstawie art. 481 §1 i 2 kc oraz art. 481 §2¹ kc - zasądził w wysokości odsetek maksymalnych, tj. w wysokości dwukrotności stopy odsetek ustawowych za opóźnienie, a więc w wysokości określonej w §4 ust. 1 umowy. Nadto z uwagi na regulację art. 482 §1 kc Sąd nie uwzględnił żądania zasądzenia tych odsetek od daty w pozwie wskazanej od kwoty 11,54 zł (która składała się na objętą żądaniem pozwu należność w wysokości 1.246,16 zł), mając na względzie, iż była to skapitalizowana suma odsetek kapitałowych, zaś przywołany przepis stanowi, że od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Sytuacja określona w końcowej części tego przepisu nie miała zaś miejsca. Stąd też od tej kwoty odsetki maksymalne za opóźnienie zostały zasądzone od dnia wniesienia pozwu, tj. 12 czerwca 2016 r.

Z uwagi na powyższe w pkt. II wyroku powództwo - w zakresie wyżej opisanego nie uwzględnionego roszczenia odsetkowego - zostało oddalone.

W konsekwencji pozwana, jako strona spór przegrywająca, została obciążona obowiązkiem zwrotu na rzecz powódki całości poniesionych przez nią kosztów procesu, na które składał się zwrot opłaty od pozwu (30 zł), kosztów wynagrodzenia reprezentującego powódkę pełnomocnika będącego radcą prawnym oraz wydatku poniesionego w związku z złożeniem do akt sprawy dokumentu pełnomocnictwa procesowego w postaci uiszczonej opłaty skarbowej od (17 zł). Orzeczenie w tym zakresie wydano na podstawie art. 100 kpc w zw. z art. 108 kpc, mając na względzie, iż w stosunku do pierwotnie zgłoszonego żądania powód uległ w minimalnym zakresie i to dotyczącym świadczenia ubocznego. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego ustalono zgodnie z brzmieniem §2 pkt. 2 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015 poz. 1804).

Zdaniem Sądu, jakkolwiek bowiem powódka nie wykazała aby skierowała do pozwanej przedsądowe wezwanie do zapłaty, brak było podstaw do nie obciążania pozwanej kosztami procesu powstałymi w sprawie. Przesłanki takiej, w świetle okoliczności faktycznych niniejszej sprawy w żadnej mierze nie stanowiła podnoszona przez pozwaną okoliczność braku otrzymania od powódki przedsądowego wezwania do zapłaty, która mogłaby mieć znacznie jedynie w sytuacji, gdyby pozwana po otrzymaniu odpisu pozwu w sprawie niezwłocznie uregulowała dług, wykazując w ten sposób, iż rzeczywiście skierowanie przeciwko niej pozwu nie było niezbędne i celowe. Taka sytuacja nie miała jednakże miejsca. Do dnia zamknięcia rozprawy pozwana dochodzonego pozwem roszczenia nie spełniła i w konsekwencji pozostawała wciąż dłużniczką powódki. Sąd miał jednocześnie na uwadze, że pożyczka została pozwanej udzielona jedynie do dnia 21 kwietnia 2016 r. i nie wymagała z uwagi na to po tym czasie wypowiedzenia (gdyż roszczenie o jej zwrot stało się wymagalne z upływem okresu na jaki została udzielona) oraz że w treści umowy stron zostało wyraźnie określone, iż w przypadku zadłużenia przeterminowanego o więcej niż 30 dni wniesiony zostanie do sądu pozew o zapłatę. Stąd, w opinii Sądu, oczekiwanie przez pozwaną z zapłatą zadłużenia (bądź też z rozpoczęciem pertraktacji w przedmiocie zmiany sposobu i terminu spełnienia świadczenia) na przedsądowe wezwanie do zapłaty było co najmniej nieroztropne.

Sąd zważył nadto, iż nawet po otrzymaniu przez pozwaną sądowego upomnienia do zapłaty, którym był wydany w sprawie nakaz zapłaty wydany w postępowaniu upominawczym pozwana, wbrew swoim deklaracjom, nie spłaciła zadłużenia objętego żądaniem pozwu, ani nie kontaktowała się z powódką w celu ugodowego zakończenia procesu, lecz wniosła sprzeciw i domagała się oddalenia powództwa, nie kwestionując go jednocześnie i przyznając okoliczności obciążającego ją obowiązku zwrócenia zaciągniętej pożyczki.

W ocenie Sądu brak było także podstaw do odstąpienia od obciążenie pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu, albowiem nie zachodził w sprawie szczególnie uzasadniony przypadek, o którym mowa w art. 102 kpc.

W sprawie nie miał także zastosowania art. 101 kpc, gdyż po pozwana dała powód do wytoczenia powództwa nie spłacając wymagalnej wobec niej wierzytelności przed wydaniem wyroku w sprawie, nie uznała też powództwa i w treści sprzeciwu zaskarżyła wydany w sprawie nakaz zapłaty w całości.

W pkt. IV wyroku na podstawie art. 781 §1 kpc w związku z art. 777 kpc Sąd oddalił wniosek powoda o nadanie klauzuli wykonalności wydanemu w sprawie nakazowi zapłaty, mając na względzie, iż stosownie do treści art. 781 §1 kpc Sąd nadaje klauzulę wykonalności tytułowi egzekucyjnemu, a więc zwłaszcza prawomocnemu orzeczeniu Sądu (art. 777 kpc), nadającemu się przy tym do egzekucji. Wydany w sprawie nakaz zapłaty nie jest prawomocny, albowiem na skutek złożenia przez pozwaną sprzeciwu utracił on moc (art. 505 §1 kpc).